

sen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

- ottaa kanteen tutkittavaksi;
- toteaa kilpailua COM/T/B/95 koskevan ilmoituksen laittomaksi ja vahvistaa, ettei sitä voida soveltaa kantajaan;
- kumoaa valintalautakunnan 7.11.1994 tekemän päätöksen, jonka mukaan kantajaa ei hyväksytty kilpailuun COM/T/B/95;
- toteaa, että niillä päätöksillä, joilla komissio on määrittänyt määräaikaisiin muuhun henkilöstöön kuuluviin sovellettavan yleisen politiikkansa maaliskuussa 1992 ja helmikuussa 1994, loukataan oikeudellisissa perusteissa mainittuja periaatteita, ja vahvistaa, ettei näitä päätöksiä voida soveltaa kantajaan;
- kumoaa komission 27.7.1995 tekemän päätöksen, jonka mukaan kantajaa ei hyväksytty muuhun ylimääräiseen vakinaistamista varten järjestettävään kilpailuun kuin kilpailuun COM/T/B/95;
- velvoittaa komission suorittamaan kantajalle vahingonkorvausta sillä perusteella, että kanteen kohteena olevat päätökset ovat virheellisiä ja että niistä aiheutuu vahinkoa; kantaja varaa itselleen oikeuden ilmoittaa vahinkonsa määrän oikeudenkäynnin myöhäisemmässä vaiheessa;
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja, joka on komissiossa työskentelevä entinen B-ura-alueen määräaikainen muuhun henkilöstöön kuuluva ja nykyisin sama ura-alueen ylimääräiseen henkilöstöön kuuluva, on nostanut kanteen siitä, että sisäisen kilpailun COM/T/B/95 valintalautakunta ei hyväksynyt häntä tämän kilpailun valintakokeisiin sillä perusteella, että hän ei ollut määräaikainen muuhun henkilöstöön kuuluva hakemuksensa jättöpäivänä. Tämä päätös tehtiin kilpailuilmoituksen perusteella, jossa edellytettiin, että hakija oli ollut 30.9.1994 mennessä palveluksessa vähintään kolme vuotta yhteisön muuta henkilöstöä koskeissa palvelussuhteen ehtoissa tarkoitettuna muuhun henkilöstöön kuuluvana ja että hän oli mainittuna päivänä ura-alueen B määräaikainen muuhun henkilöstöön kuuluva.

Tältä osin muistutetaan siitä, että kantaja oli tehnyt hallinnon antamien ohjeiden mukaisesti määräaikaisen muuhun henkilöstöön kuuluvan sopimuksen yhdeksi kuukaudeksi, jotta hän voisi osallistua vakinaistamista varten järjestettävään kilpailuun. Koska kantaja oli ollut perustellusti vakuuttunut siitä, että hän saa osallistua kilpailuun, hän ei tästä syystä ollut tehnyt kyseisestä kilpailuilmoituksesta valitusta.

Kantaja vetoaa aluksi luottamuksensuojan periaatteen loukkaamiseen, koska komission toimivaltaiset yksiköt olivat selvästi vakuutelleet hänelle, että hänen oli mahdol-

lista osallistua määräaikaisena muuhun henkilöstöön kuuluvana kyseiseen kilpailuun.

Lisäksi komissio itse on päättänyt sallia sellaisten kaikkien palvelukseen heinäkuun 1988 jälkeen ja ennen maaliskuuta 1992 tulleiden määräaikaisen muuhun henkilöstöön kuuluvien, jollainen kantajakin oli, osallistumisen kahteen kilpailuun edellyttäen, että nämä henkilöt voivat vedota vähintään kolmen vuoden palvelukseen määräaikaisena muuhun henkilöstöön kuuluvana. Näin ollen komissio oli sitonut toimivaltansa vahvistaessaan, että ne muuhun henkilöstöön kuuluvat, joita oli kohdeltava yhdenvertaisesti vakinaistamiskilpailuun pääsyn osalta, olivat tulleet palvelukseen näiden kahden päivämäärän välisenä aikana, ja sen vuoksi erilaista kohtelua ei voida objektiivisesti perustella sillä, että kantajan oli ollut mahdotonta pidentää ajallisesti asemaansa määräaikaisena muuhun henkilöstöön kuuluvana 30.9.1994 saakka.

Kanteensa lopuksi kantaja väittää, että huolenpitoperiaatetta on loukattu esillä olevassa asiassa.

Miwon Co.Ltd:n 3.11.1995 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-208/95)

(95/C 351/37)

(*Oikeudenkäyntikieli: englanti*)

Miwon Co.Ltd. on nostanut 3.11.1995 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustaja on Jean-François Bellis, ja prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto A. F. Brausch, 8 rue Zithe.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

- kumoaa väliaikaisen polkumyyntitullin käyttönotosta Korean tasavallasta peräisin olevan mononatriumglutamaatin tuonnissa 18 päivänä heinäkuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1754/95 siltä osin, kuin siinä katsotaan kantajan rikkoneen sitoumustaan ja määrätään käyttöön otettavaksi väliaikainen polkumyyntitulli kantajan valmistaman mononatriumglutamaatin tuonnissa; ja
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja, joka on Korean tasavallan lakien mukaan perustettu osakeyhtiö, tuottaa useita erilaisia ruoka- ja kemiallisia tuotteita, joihin kuuluvaa mononatriumglutamaattia (jäljempänä MNG) käytetään maun tehostajana ruokatuot-

teissa. Kantaja toteaa, että neuvosto antoi 27 päivänä kesäkuuta 1990 asetuksen (ETY) N:o 1798/90, jolla otettiin käyttöön lopullinen polkumyöntitulli Indonesiasta, Korean tasavallasta, Taiwanista ja Thaimaasta peräisin olevan MNG:n tuonnissa ja kannettiin lopullisesti väliaikainen tulli. Sellainen MNG, jonka olivat valmistaneet ja yhteisöön vieneet yritykset, jotka antoivat komission hyväksymän sitoumuksen, vapautettiin lopullisista tulleista; kantaja kuului niiden yritysten joukkoon, jotka vapautettiin lopullisen polkumyöntitullin maksamisesta. Yhteisön ainoan MNG:n tuottajan Orsanin tehtyä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88 14 artiklassa tarkoitetun uudelleentarkastelupyynnön, komissio julkaisi 9.7.1994 ilmoituksen 94/C 187/06, joka koski Indonesiasta, Korean tasavallasta, Taiwanista ja Thaimaasta peräisin olevan MNG:n tuontiin sovellettavien kaikkien polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden uudelleentarkastelun aloittamista. Komissio lähetti 8.6.1995 kantajalle kirjeen, jossa se ilmoitti aikomuksestaan peruuttaa hintasitoumukset ja korvata ne väliaikaisella polkumyöntitullilla, joka perustui ennen hintasitoumuksen hyväksymistä todettuihin seikkoihin. Komissio katsoi, että ”vaikka vientihinnat olivatkin nimellisarvoltaan sitoumusten mukaiset, kyseisten tuotteiden jälleenmyyntihintojen taso yhteisössä viittaa selvästi siihen, että sitoumuksia on rikottu”. Komissio antoi 18 päivänä kesäkuuta 1995 tässä kanteessa tarkoitetun, riidanalaisen asetuksen (EY) N:o 1754/95.

Kantaja korostaa, että riidanalainen asetus on ilmeisen lainvastainen sen vuoksi, että sen perusta on pätemätön. Se katsoo, että komissio perusti päätöksensä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88 10 artiklan 6 kohtaan eli siihen päätelmään, että kantaja oli rikkonut sitoumustaan. Kantaja väittää, että tämä päätelmä on ilmeisen lainvastainen,

- (1) siltä osin kuin se perustuu sellaisiin tosiasioihin, jotka eivät erikseen koske kantajaa;
- (2) koska siinä esitetty toteamus, jonka mukaan hintasitoumuksen rikkomisen toteaminen voidaan perustaa sellaisen jälleenmyyntihinnan erittelyyn, jota yhteisön riippumattomat tuojat käyttävät kysymyksessä olevasta tuotteesta, perustuu väärään lain tulkintaan;
- (3) koska se perustuu sellaiseen salaiseen asiakirjavihkoon, josta kantajalle ei ole esitetty mitään tietoja, ja loukkaa näin kantajan perustavaa laatua olevaa oikeutta tulla kuulluksi; ja
- (4) koska komissio on perusteettomasti katsonut, että se Saksassa oleva tuoja, johon riidanalaisen asetuksen 6 kohdassa viitataan, oli etuyhteydessä kantajaan tutkimusajanjakson kuluessa, ja koska tällä kysymyksellä ei missään tapauksessa ole mitään tekemistä sen kysymyksen kanssa, oliko kantaja rikkonut sitoumustaan.

Windstar Sail Cruises Limitedin, Wind Star Limitedin ja Wind Spirit Limitedin 3.11.1995 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-209/95)

(95/C 351/38)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Windstar Sail Cruises Limited, Wind Star Limited ja Wind Spirit Limited ovat nostaneet 3.11.1995 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustaja on asianajaja Alfred Merckx, Bryssel, asianajotoimisto Sinclair Roche & Temperley, Broadwalk House, Appold Street 5, London.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

- kumoaa EY:n perustamissopimuksen 173 ja 174 artiklan nojalla komission 21 päivänä kesäkuuta 1995 tekemän päätöksen, siltä osin kuin siinä katsotaan, että Ranskan hallituksen myöntämä tuki Tahiti Nui -aluksen rakentamiseen on laivanrakennusdirektiivin 4 artiklan 7 kohdan mukaista kehitysapua ja näin ollen soveltuu yhteismarkkinoille; ja
- velvoittaa komission korvaamaan kantajien oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajat järjestävät risteilyjä useista Välimerellä sijaitsevista EY:n satamista Karibianmeren ja Ranskan Polynesian poikkeamissatamiin, ja ne asettavat kyseenalaiseksi komission päätöksen olla vastustamatta valtion tukea, jonka kantajien ranskalainen kilpailija Services et Transports on saanut rakennuttaakseen ranskalaisella Ateliers et Chantiers du Havre -telakalla aluksen, jonka nimeksi tulee ”Tahiti Nui” ja jonka on määrä aloittaa liikennöinti Ranskan Polynesiassa vuonna 1996. Komission on katsottu, että tämä tuki on laivanrakennusdirektiivin 4 artiklan 7 kohdan tarkoittamaa kehitysapua ja että se näin ollen on yhteensopiva yhteisön oikeuden kanssa.

Kanteensa tueksi kantajat esittävät seuraavaa:

- Päätöksellä rikotaan EY:n perustamissopimuksen 93 artiklaa, koska komissio voi, ryhtymättä 94 artiklan 2 kohdan mukaiseen menettelyyn, päättää olla vastustamatta tukea ainoastaan silloin, kun on ensi näkemältä täysin selvää, ettei tuki ole ristiriidassa yhteisön oikeuden kanssa. Kun tässä tapauksessa komissio oli alunperin esittänyt vakavia epäilyksiä 93 artiklan 2 kohdan mukaiseen menettelyyn ryhtymisestä, se oli itse aisassa katsonut, ettei tämä tuki kuulu tämän menettelyn alaan ja oli tutkinut sen 93 artiklan 3 kohdan mukaisessa